

nogen sinde realitetsbehandlet, men man dalrede i stedet for videre ad vejen til afgrunden.

Som det går med alle de mange tusinde fremskridtsforslag, vil deres indlysende rigtighed trænge sig på med en sådan kraft, at de efterhånden går op for selv de forstokkede hoveder i fallitpartierne. På det heromhandlede felt er udviklingen i så henseende nu ved at modnes.

Idet de første sider af fremskridtspartiets nævnte oplæg af 8. februar 1974 optrykkes som bilag 1 til nærværende beslutningsforslag, skal om dets enkelte punkter i øvrigt bemærkes:

Til nr. 1

Det er en i bund og grund politisk beslutning at fastslå, hvor stor den samlede offentlige sektor skal være. Før man med fornuft kan gå i gang emd finanslovsarbejdet i øvrigt, må dette spørgsmål være afklaret.

Under nutidens forhold er det særdeles nødvendigt tillige at inddrage størrelsen af de samlede kommunale og amtskommunale udgifter. Når de ikke direkte er medtaget i teksten til nærværende forslag, beror det dels på, at forslaget som en første prøveordning for 1983 ikke vil gabe højere end strengt nødvendigt, og dels på, at størrelsen af de statslige udgifter – der jo inkluderer en række tilskud til kommunerne – også er ret afgørende for den kommunale budgetlægning.

Yderligere vil det være særdeles hensigtsmæssigt, om folketinget kunne opvise så stor handledygtighed, at man også inden 1. januar 1982 kunne få fastlagt størrelsen af den samlede statslige skattekudskrivning for 1983 og altså få taget stilling til, hvilket overskud/underskud man vil operere med for 1983. Da en sådan bestemmelse imidlertid ganske klart fra det store flertal af hidtil uforbederlige keynesianere vil blive mødt med, at man ikke på så tidligt et tidspunkt ved, hvordan der skal føres finanspolitik for 1982, har fremskridtspartiet ikke for så vidt angår prøveåret 1983 medtaget indtægtssiden i forslaget punkt 1.

Ej heller har fremskridtspartiet i forslaget medtaget noget om, hvorvidt det samlede udgiftsbeløb skal angives i 1983-årets løbende priser eller i et eller andet fast prisniveau såsom for eksempel prisstørrelsen pr. 1. oktober 1982.

Det beløb, der herefter bliver fastlagt i efteråret 1981, er det arbejdstal, ud fra hvilket alle folketingspartier må affinde sig med at den videre beskæftigelse med finansloven foregår. Naturligvis er der ikke heri noget juridisk bindende, og særlig i tilfælde af, at partiernes størrelsesforhold forskub-

ber sig med et mellemkommende valg, kan tallet selvfølgelig tænkes at blive angrebet i løbet af 1981. Derhos gøres der ikke ved nærværende forslag noget som helst indgreb i hidtidig praksis vedrørende tillægsbevillingslovgivning.

Selv med disse fleksibilitetsforbehold er det åbenbart, at det for folketingets grundige arbejde med den i disse år vigtigste af alle størrelser – de offentlige udgifters samlede sum – er særdeles centralt at have en flertalsafgørelse, som det videre arbejde kan bygge på for det tilfælde, at der ikke indtræder jordskælvagtige forandringer.

Til nr. 2

De hovedområder, hvorpå fordeling efter fremskridtspartiets opfattelse bør finde sted i løbet af januar kvartal 1982, er de, som nævnes i bilag 2, der er hentet fra tidsskriftet FREMSKRIDT 1977 nr. 10, side 6-9.

Hovedgruppeinddelingen må imidlertid nærmere forhandles mellem folketingets partier – gerne i forbindelse med udvalgsbehandlingen af nærværende beslutningsforslag.

Til nr. 3

Når det senest i marts måned 1982 af folketinget er fastsat, hvordan de samlede udgifter skal fordeles mellem de respektive hovedgrupper, er den grundlæggende politiske beslutningsproces overstået, og teknikerne kommer ind i billedet med udspecificationer af beløbene.

Da embedsmændene jo har kunnet følge forhandlingerne i vinterhalvåret 1981-82, vil det formentlig være teknisk muligt for regeringen allerede omkring 1. maj 1982 at fremsætte finanslovsforslaget for 1983 med respekt for den afgørelse, som folketinget har truffet i første kvartal 1982.

Herefter er der arbejdsgrundlag for samtlige 179 folketingsmedlemmer hver på deres område. Hvis det for eksempel er bestemt, at der skal bruges to milliarder kroner til kunststøtte, må det i meget vidt omfang være folketingets kulturudvalg sammen med kulturministeriet, der forhandler den nærmere fordeling på undergrupper (biblioteker, Danmarks Radio, film, teater, museer osv.). På tilsvarende måde bliver det endelige arbejde med at få finanslovens enkeltheder på de forskellige områder inden for de politisk fastlagte hovedrammer en beskæftigelse, der i meget højere grad end under den nuværende procedure kan inddrage sagkundskaben på de forskellige områder. Ulemper ved at gøre det under de nuværende forhold er som bekendt, at specialister ofte bliver enøjede